

Laura Frantz
De koppelaarster

Roman

De koppelaarster

Eerder verscheen van Laura Frantz:

Een ongewone vrouw

De bijenkoningin

De pioniersdochter

In het fort van de kolonel

Terug naar de Rode Rivier

Bruid in het maanlicht

De bestemming van Elisabeth

De Ballantyne Kronieken:

De dochters van de meestersmid

De tweestrijd van Elinor

De thuiskomst van Rowena

Laura Frantz

De koppelaarster

Roman

Vertaald door Marianne Locht

KokBoekencentrum Uitgevers ● Utrecht

Vertaling: Marianne Locht
Ontwerp omslag: Mark Hesseling
Lay-out binnenwerk: Crius Group

ISBN 978 90 297 3087 7
ISBN 978 90 297 3088 4 (e-book)
NUR 342
www.kokboekencentrum.nl

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *Tidewater Bride* bij Revell, een onderdeel van Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan, 49516, USA. © 2021 Laura Frantz.

© 2021 KokBoekencentrum Uitgevers, Utrecht. Alle rechten voorbehouden.

Uitgeverij KokBoekencentrum vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor de echte Pocahontas en haar volk

1

James Towne, de Kolonie Virginia
Lente 1634

Helaas, ze was zelf geen tabaksbruid, maar ze had hen onder haar hoede gekregen. Een intimiderende taak voor een jonge vrouw van 26, al was ze dan de dochter van de hoofdkoopman. In de winter hadden zich massa's lovende aanbevelingen voor deze schone Engelse dames op haar vaders bureau opgestapeld. Als opgewaaid sneeuw was de stapel steeds maar aangegroeid, en nu dwarrelden hun namen als ijzige sneeuwvlokken door haar gedachten.

Jane Rickard. Mary Gibbs. Jane Harmer. Audrey Hoare. Jane MacIntosh. Margaret Boardman. Jane Jackson. Abigail Downing.
Jammer dat er niet zo veel Jane heetten!

Ze stond bij de overvolle scheepswerf en glimlachte zuur, de lijst met tabaksbruiden stevig tegen haar borst geklemd vanwege de nooit aflatende wind aan de kust van Virginia. Ze was blij dat ze zelf Sela heette. Er was vast geen andere vrouw aan boord van de naderende *Seaflower* met die naam.

Om haar heen wervelde de stank van zeewater en vis, tabak en teer. Lawaaiige meeuwen vlogen over haar hoofd, krijsend alsof zij het langverwachte schip ook wilden verwelkomen. Zodra het schip een kwartier geleden waargenomen was, hadden de mannen van James Towne zich als eersten hier verzameld. Ze hadden de geneugten van het huwelijk lange tijd moeten ontberen en brandden nu van verlangen. Elke bruidegom zou honderdvijftig pond in tabaksblad betalen voor een bruid, een luxe die niet voor iedereen was weggelegd.

Maar vooraan in het welkomstcomité stonden de functionarissen van de kolonie, gekleed in hun zondagse pak en met haar

en baard netjes geknipt. Sommigen waren bijna onherkenbaar, behalve Alexander Renick.

Door goede vrienden werd hij Xander genoemd. Breedgeschouderd. Bijzonder lang. Opvallend bebaard. Met polsen als die van een bekwaam zwaardvechter. Een van de ‘oude planters’ in Virginia, die nog niet zo oud was, maar ook een van de weinige overgebleven pioniers die sinds de stichting van de kolonie, bijna dertig jaar geleden, de dood was ontlopen en zich had weten te handhaven.

Nu keek hij in haar richting, en er lag iets van pret in zijn ogen – of was het minachting? Er verscheen een blos op haar gezicht, dat bleek zag van de winterkou, die ze vlug probeerde te verbergen. Hoewel hij weduwnaar was, had ze niet verwacht hem vandaag te zullen zien, nu de bruiden binnenkwamen.

Met een zwierig gebaar en een zweem van spot boog hij en nam zijn hoed voor haar af. De zon schitterde in zijn donkere haar, dat los tot op zijn schouders viel. ‘Zo, mejuffrouw Howell. Alles in orde?’

‘We zullen zien, mijnheer Renick. Komt u voor een bruid?’

Nu kwam er een donkere blik in zijn ogen. Vanwege haar vrijpostigheid?

‘Als een vrouw op zoek is naar een hardwerkende echtgenoot, valt ze bij de weledelgeboren Alexander Renick met haar neus in de boter.’ Haar toon was net zo spottend als zijn overdreven buiging. ‘Ik kan u wel toevoegen aan de lijst met begerenswaardige mannen.’

‘Daar zijn er ongetwijfeld al meer van dan het aantal vrouwen aan boord.’

‘Dat klopt. Er zijn nooit voldoende vrouwen.’

Hij haalde een hand langs zijn kaak. ‘Zeg eens, ik ben een tijdje weggeweest, maar wat gebeurt er als het schip heeft aangelegd?’

Sela keek in haar papieren, hoewel ze de procedure uit haar hoofd kende. ‘Eerst komt er een kerkdienst, en dan worden de vrouwen ondergebracht bij een aantal getrouwde mensen, totdat er een echtgenoot gekozen is.’

‘Dus heel Virginia gaat op vrijersvoeten.’ Hij duwde in de opstekende wind zijn hoed wat vaster op zijn hoofd. ‘In de hoop te voorkomen dat onze mannen de kolonie in de steek laten of een barbaarse vrouw kiezen.’

‘Zoiets,’ mompelde ze. Zijn scherpe, maar rake woorden staken een beetje. ‘We missen Mattachanna.’

Stilte. Zijn ogen waren intens als een zomerstorm. Het ene moment zilvergrijs als een pas geslagen munt, en dan plotseling helderblauw als het water in de Chesapeake Bay. De tragedie die hem was overkomen, was nog niet eerder onderwerp van gesprek geweest. Ze spraken elkaar toch al bijna nooit. ‘Je gebruikt haar indiaanse naam. Niet Lady Rebecca.’

‘Van een Engelse naam wordt iemand nog geen Engelse vrouw,’ antwoordde Sela. ‘Mattachanna was een prinses bij de Powhatan, en ik kan haar niet anders noemen.’

Hij keek haar doordringend aan. Ze verwachtte geen reactie. De veelbetekenend strakke kaaklijn onder zijn baard, de kenmerkend scherpe blik in zijn ogen die zei: ‘Waag het niet om verder te gaan’ – ze kon er niet omheen. Zijn hele houding versperde haar de weg en markeerde een scherpe grens die ze niet durfde over te steken.

Met een zacht ‘vaarwel’ deed hij een stap achteruit. ‘Ik ga naar Rozenvallei.’

‘Blijft u niet voor de –’ Plotseling verward maakte Sela haar zin niet af. Hoe moest ze de aankomst van de tabaksbruiden eigenlijk noemen?

‘Voor het circus?’ Xander schudde kort zijn hoofd en draaide zich om. Zijn donkere mantel klapperde als een zeil in de wind.

Een circus noemde hij het. Daar leek het inderdaad op, door de vele vrolijke mannenstemmen en hun uitgelaten gelach. Er kwamen steeds meer mannen bij, de ogen voortdurend gericht op de tweemaster waarop de bruiden nu al drie maanden of meer hadden doorgebracht.

‘Groeten aan de weduwe Brodie en aan uw prachtige honden,’ riep ze hem na, in een poging het verwarde gevoel van zich af

te zetten dat zijn verschijning altijd bij haar opriep. Op de eerste plaats kwam spijt. Meteen daarachter aan bekoring. En ver daarachter minachting. Het was goed dat ze hem niet zo vaak zag.

Maar nu vormde de Seaflower gelukkig een welkome afleiding, met zo veel vrouwen aan de reling. Er ging een rommelend geluid door de rij starende mannen en ze dromden naar voren als een vloedgolf van hoop en verwachting. Ze voelde een steek van medelijden. De Nieuwe Wereld was hard voor hen geweest. Ze verlangden naar gezelschap. Een gezellig schort. Een vol bord. Iets dat uitsteeg boven hun beperkte wereldje van eentonig werk en moeilijkheden. Ze had deze mannen op hun slechtst gezien en kende hun weinige verdiensten en vele onvolkomenheden, alsof ze koopwaar in de pakhuizen waren. Ze zou voor de meeste nog geen stuiver geven.

‘Hé, zus!’ Vanaf het hoge scheepsdek kwam een bekende stem over het onstuimige water. Shay?

Haar geïrriteerde stemming sloeg om. Hoelang was haar jongere broer niet weggeweest, en dat alleen maar omdat hun vader dacht dat hij de handel beu was en verlangde naar avontuur. Hij stond naast kapitein Kendall en zag er vrolijk uit, maar wel wat magerder dan een halfjaar geleden, toen hij uit James Towne was vertrokken. Gezouten varkensvlees en scheepsbeschuit hadden hem geen goed gedaan. Wat had ze zijn gezelschap gemist.

Hij was als eerste van het schip en rende op volle snelheid onvast over de loopplank en dwars door de drom mannen. Toen hij bij haar kwam, sloeg ze bijna achterover, meer door de ranzige stank dan door zijn omhelzing.

‘Sela, eindelijk!’

Ze hield haar adem in en greep hem stevig vast, terwijl de blijdschap vanbinnen omhoog borrelde. ‘Je hebt zo te zien niet geleden onder de reis, broertje.’

‘Acht doden en twaalf gaan er nu ziek aan wal,’ vertelde hij haar treurig, terwijl hij om zich heen keek. ‘Waar is vader?’

‘Onderweg.’

‘En moeder? Gaat het goed met haar?’

‘Die is in haar tuin.’ Waar kon ze anders zijn in de lente?

‘Ik heb honger als een paard en moet meteen weer verder.’ Met een grijns die het spleetje tussen zijn tanden liet zien, schoot hij ervandoor, in dezelfde richting als waarin Xander een kwartier geleden vertrokken was. Met een laatste blik over zijn schouder schreeuwde hij: ‘Je hebt nog een heleboel geweldige verhalen tegoed!’

Haar glimlach verbleekte toen ze weer op haar lijst keek. Welke arme vrouwen waren omgekomen, en welke zouden naar het ziekenhuis gebracht moeten worden? De vrouw die bij hen in huis zou komen – iemand zonder gezicht, maar niet zonder naam: Cecily Ward – was misschien wel een van hen. Ze had het gevoel dat ze deze vrouwen al kende. De vereisten van de kolonie Virginia waren zo streng, dat alleen jonge, knappe en opgeleide vrouwen zich hoefden op te geven. De jongste was nog maar zestien, en de oudste 28. En hun Cecily...

De dochter van een overleden heer. Ze kan spinnen, naaien, brouwen, bakken, kaas en boter maken, en kent de algemeen voorkomende taken in het huishouden. Bovendien is ze bedreven in kantklossen.

Sela keek weer naar de vrouwen achter de reling, die zich nu omdraaiden om van boord te komen. De beproevingen van de reis waren hen aan te zien. Ze waren op hun hoede, en keken met een ernstige blik naar wat James Towne hun te bieden had. En James Towne – dat kortgeleden was omgedoopt tot James Cittie in een lachwekkende poging meer te lijken dan het was – had meer dan genoeg. Elke bruid zou een stuk land krijgen, wat in Engeland ongekend was en wat zeker had bijgedragen aan hun keuze om hierheen te komen. Onderweg hadden ze nieuwe kleding gekregen en witte, lamsleren handschoenen. Voor de vrouwen die van zoetigheid hielden, waren er gedroogde pruimen gekocht. Alles was betaald door Engelse investeerders.

Aan deze kant van de Atlantische Oceaan moesten Sela en haar vader erop toezien dat de andere dingen die beloofd waren, en die nu nog in de winkel van James Towne waren opgeslagen,

werden uitgedeeld. Petticoats, schorten, twee paar schoenen, zes sets bedlinnen en witte mutsjes, die door getrouwde vrouwen werden gedragen als teken van onderscheid.

Maar eerst de bruiden zelf.

Rozenvallei was een huis met twee verdiepingen, dat deels uit hout en deels uit halfsteense, bakstenen muren bestond. Het was een vreemde mengeling van oud en nieuw, rustiek en elegant, maar het huis was zijn eigendom en het was zijn thuis. Xanders 'luchtkasteel', zoals Rozenvallei werd genoemd, lag een paar mijl stroomopwaarts van James Towne, en het was vooral een toevluchtsoord omdat het ver verwijderd was van het kleingeestige gekonkel en de voortdurende kibbelarijen in Virginia's grootste nederzetting.

De zuurverdiende plantage was omgeven door tabaksvelden in verschillende stadia van ontwikkeling, als bewijs van zijn tijdsbesteding. Achter de verre grenzen van zijn land lagen de braakliggende velden van de buurman. Xander voelde nog het gemis van zijn collega en vriend, die tijdens de gewelddadigheden in 1622 was omgekomen. Aan de andere kant lag Hopewell Honderd: eveneens braakliggend land, het eigendom van Ustis Hopewell, de hoofdkoopman, die ook een goede vriend was. Het gerucht ging dat Sela Hopewell een deel van het land als bruidsschat zou meekrijgen. Maar als zij haar tong en haar humeur niet in bedwang hield, betwijfelde hij of er ooit een man zou komen die het land, of haar, zou willen hebben.

Xander ging naar binnen door de deur aan de kant van de rivier en zette zijn hoed af. Hij gooide hem in de richting van een tafel bij de trap, waar hij met een zachte plof neerkwam en bijna de vaas met bloemen omstootte die zijn tante, die de huishouding deed, daar had neergezet. Zijn gezicht vertrok en hij zette het bloemstuk weer recht, waarna hij zijn studeerkamer binnenliep, de meest gebruikte kamer in het huis.

'Alexander?' klonk een vrouwenstem vanachter een zijdeur.

'Tante, gaat het goed?' Toen hij naar James Towne vertrokken

was, had ze hoofdpijn gehad. Het klimaat in Virginia paste niet bij haar Schotse gestel.

‘Volledig hersteld, neef.’ Ze glimlachte en droogde haar handen af aan haar schort. Er zat wat bloem op haar gerimpelde wang. ‘Ik ben net klaar met het brood voor de komende week. Maar ik heb meer zin in nieuws over de tabaksbruiden.’

Ze verlangde waarschijnlijk erg naar vrouwelijk gezelschap. Hij liep om zijn bureau heen, terwijl hij keek naar het bij te werken grootboek en de steeds hoger wordende stapel correspondentie. ‘De Seaflower liep bijna binnen toen ik naar huis ging.’

Haar ogen werden groot. ‘Ben je niet gebleven om de meisjes te zien?’

‘Nee.’ Blijkbaar was dat een halsmisdad. ‘Als ik had geweten dat u geïnteresseerd was, zou ik wel gewacht hebben. Ik heb mejuffrouw Hopewell nog even gesproken.’

‘Sela?’

‘Ja. Ze zei dat de vrouwen bij getrouwde mensen zullen worden ondergebracht, en dat dan de hofmakerij kan beginnen.’ Hij was het hele geval al bijna weer vergeten, maar de teleurstelling op het gezicht van zijn tante maakte dat hij toch in zijn geheugen groef naar meer details. ‘Er waren een heleboel gretige heren voorhanden om deze toekomstige bruiden te begroeten.’

‘Maar jij niet, helaas.’

‘Ik ben te druk met de plantage.’

‘Dat is begrijpelijk na zo’n lange winter. Zijn we vanavond weer alleen voor het eten?’

Weer. Haar eenvoudige vraag klonk moedeloos. Alleen. Doelloos. Geen bruiloft in het verschiet. ‘Ja, maar voor morgen ben ik bij de Hopewells uitgenodigd.’ Hij keek naar de schoorsteenmantel, waar zijn pijpenverzameling stond, die veel leuker was om naar te kijken dan de stapel werk op zijn bureau. ‘Ik had laatst zaken te bespreken met Ustis Hopewell, en toen nodigde hij me uit. Wat zegt u ervan om mee te gaan? Dan hebt u ook even rust.’

‘O, wat een geweldig plan! Wanneer vertrekken we?’

Hij zweeg even en pakte een Engelse kleipijp met een momentje als merkteken op de hiel. ‘Half zes misschien? Als de rivier wat kalmer is, gaan we met de sloep, niet over land.’

‘Dan zorg ik dat ik klaarsta. Misschien kunnen ze een schaal vroege aardbeien wel waarderen. Toen ik Sela de laatste keer zag, zei ze dat de herten die van hen hadden geplunderd.’

‘Aardbeien, ja. Ik geloof dat de Hopewells ook een tabaksbruid in huis krijgen. Dan kunt u als een van de eersten met haar kennismaken, wie ze ook is.’

Dit had het beoogde effect. Ze sloeg met kinderlijk genot haar handen ineen. Toen draaide ze zich om en ging terug naar de keuken om te doen wat tantes deden. Hij bleef achter met de vraag waarom hij eigenlijk niet langer in de haven was gebleven.

Omdat hij twee jaar geleden weduwnaar geworden was.

Nee, de meeste mannen hertrouwden binnen een paar weken.

Omdat er een koude wind stond.

Nee, de wind was sinds de vorige herfst nog niet zo warm geweest.

Omdat hij een hekel had aan James Towne.

Dat was inderdaad waar. Maar de werkelijke reden was omdat die ene vrouw die hem de laatste tijd zo vaak van zijn stuk bracht, van die betoverende ogen had.

2

‘Je vader zegt dat we gezelschap krijgen. Kun je een paar boeketjes plukken in de tuin?’ Candace Hopewell keek van Sela naar het dienstmeisje. ‘Izella, voor twee extra mensen dekken, alsjeblieft.’

Sela was in gedachten bezig geweest met de tabaksbruiden. Toen Izella in de eetkamer verdween, draaide ze zich om naar haar moeder. ‘Twee, zegt u?’

‘Mijnheer Renick met zijn tante, de weduwe Brodie, waarschijnlijk. Je weet dat ze dol is op gezelschap. Het is haar hard gevallen om Schotland te verlaten en hier op het platteland te gaan wonen.’

‘Vanwaar deze ongebruikelijke uitnodiging?’

‘Zaken.’ Candace deed de oven open en de geur van tarwebrood kwam haar tegemoet.

Zaken. Wat kon het ook anders zijn. Er kwam een knik in Sela’s ordelijke gedachtegang. Ze liep door de zijdeur naar de tuin om te doen wat haar moeder had gevraagd. Het feit dat Xander Renick volledig in beslag genomen werd – of geobsedeerd was – door zijn werk, overschaduwde alles en maakte hem in haar ogen schuldig aan hebzucht. Maar haar vader mocht hem wel. En Xander vroeg haar vader vaak om advies, en die eer viel maar weinig inwoners van het nukkige James Towne ten deel.

Zoals altijd friste ze helemaal op door de aardse geur van de tuin, na de muffe warmte in de keuken. Helaas was de grond nog niet helemaal opgewarmd en kon ze nog geen armvol zomerbloemen plukken. Ze liep over de schelpenpaadjes en keek wat april haar bedeesd te bieden had. Ambrosia en fijnstraal en dwergirissen, en een overvloed aan gebladerte. De gulle giften van juni waren nu nog slechts belofte.

Maar in gedachten was ze niet met bloemen bezig, maar met de details van het gezelschap van mijnheer Renick. Betekende dit dat hij eindelijk niet meer in de rouw was? Sela plukte wat sleutelbloemen die op hun tafel niet zouden misstaan en begroef haar gezicht tussen de geurende bloemhoofdjes.

Misschien had hij nog eens nagedacht over een tabaksbruid voor zichzelf. Of haar vader had hem overgehaald. Rozenvallei kon wel een vrouw des huizes gebruiken. Ze keek omhoog naar het slaapkamerraam van Cecily Ward. Zou Cecily misschien geschikt zijn? Misschien had haar moeder dat wel bedoeld met 'zaken', als de reden van dit bezoek. Een huwelijk.

Er zat een interessante verzameling mensen rondom hun eettafel. Aan het hoofd zat Ustis, met zijn gebruikelijke goede humeur en openhartigheid, dus het gesprek werd nooit saai. Hoewel hij de laatste tijd een beetje lusteloos was geweest en maar langzaam herstelde van een zware wintergriep, had de ziekte zijn opgewektheid niet doen verminderen. En met zo veel hulp in de keuken stonden er vroege erwten en nieuwe aardappels op tafel, in de beste aardewerken schalen, die boordevol zaten. Shay, die ook in een prima humeur was, onthaalde hen op verhalen over walviswaarnemingen en hoe de Seaflower door een Spaans galjoen was achtervolgd, tot ze door een gunstige wind aan de vijand hadden weten te ontsnappen.

Als ze geen gezelschap hadden gehad, zou Sela geboeid zijn blijven staan waar ze stond in hun eetkamer met de eiken wandpanelen bij het zacht flakkerende kaarslicht. Maar vanavond, bij het geluid van bestek dat langs tinnen borden schraapte, liepen zij, haar moeder en Izella voortdurend heen en weer om het eten te serveren, de kroezen van de mannen bij te vullen met bier, en als laatste het dessert op te dienen: een custard, gezoet met rietsuiker uit West-Indië en versierd met gekonfijte citroenschil en de aardbeien die Xanders tante had meegebracht. Cecily trok haar rossige wenkbrauwen op bij een dergelijke lekkernij.

‘Voor onze gasten.’ Candace glimlachte toen de custard werd geserveerd. ‘In het bijzonder voor Cecily Ward, om haar te verwelkomen in Virginia.’

Cecily genoot ervan om in het middelpunt van de aandacht te staan. Ze nam een hap van het dessert en verklaarde dat het heerlijk was. ‘Ik had nooit gedacht dat ik in de Nieuwe Wereld zoiets wonderbaarlijks zou eten.’

Haar mooie woorden overtroffen haar aantrekkelijke uiterlijk nog. Met haar rode haren en jadegroene ogen leek ze meer Schots dan Engels. Ze was zelf degene die dat mysterie oploste.

‘Wijlen mijn moeder kwam uit de Hooglanden. Ze heeft altijd haar Schotse accent behouden, zelfs toen ze met mijn vader getrouwd was en in Engeland ging wonen.’ Ze keek de tafel rond, alsof ze iedereen om beurten beoordeelde. Toen bleef haar blik op Xander rusten. ‘Ik heb gehoord dat er onder de kolonisten meer dan genoeg Schotten zijn.’

‘Dat zijn vooral contractarbeiders. Wat verarmde adel, handelaars, bedienden, vrijbuiters...’ Ustis keek Xander met een twinkeling in zijn ogen aan. ‘Mensen die eerder een kolonie plunderen dan er een stichten, volgens onze beruchte oprichter, John Smith.’

Ze lachten allemaal en Xander leunde achterover op zijn stoel. Hij glimlachte bijna schuld bewust, zoals hij dat wel vaker deed, merkte Sela lichtelijk geërgerd op. Om gek van te worden. ‘Ik ben een nederige Schot, mejuffrouw Ward. De zoon van een zilversmid uit Culross in het graafschap Fife.’

Een nederige Schot? Belachelijk. De meeste mannen zouden opscheppen dat ze lid van het Lagerhuis waren en van de gemeenteraad, onderhandelaar met de indianen en de grootste grondbezitter in Tidewater Virginia... en een harde tabaksbaron.

Cecily leek al smoorverliefd te zijn en wierp Xander een kokette blik toe. Sela verstijfde. Moest ze haar waarschuwen? Xander keek omlaag naar zijn kroes. Zijn netjes gekapte baard verhulde deels zijn gebruide huid.

‘Dat hij een Schot is, klopt, maar dat nederige moet u niet

geloven.' Shay grinnikte, zijn lepel in de lucht gestoken. 'Som-mige mensen zeggen dat ooit heel Virginia van hem is. De grondbezitters in James Towne leggen het allemaal bij hem af.'

Xander stak zijn hand uit en haalde goedmoedig zijn knok-kels over Shays zongebruinde hoofd. Shay trok grinnikend zijn hoofd terug.

'Ik word gemarteld!' riep hij, waarna er meteen een tweede behandeling volgde.

'Stil toch, Shay,' mopperde Candace goedaardig. 'Je kletst te veel.'

Glimlachend serveerde Izella de laatste porties custard, en het gesprek ging verder over aangelegenheden in de kolonie.

'Wat hoor ik? Willen de leden van het Lagerhuis Virginia in stukken hakken?' vroeg Ustis. 'En een sheriff aanstellen in James Towne?'

'Er is wel wat van waar, ja.' Xander zette zijn kroes neer. 'Vir-ginia moet in acht graafschappen verdeeld worden.'

'Graafschappen?' Ustis legde zijn servet op tafel. 'Soms heb ik er spijt van dat ik ben afgetreden als raadslid. Feiten en fictie van elkaar onderscheiden is nogal vermoeiend. Gelukkig kan ik van jou nu bevestiging krijgen.'

'Ik pleit voor *counties*, geen graafschappen, zoals de meeste kolonisten in Virginia die de zaken anders willen aanpakken dan Engeland. Dat zijn er tot nu toe vijfduizend, en de meeste zijn het oneens met de Engelse gewoonten.' Xander keek naar Sela met een wenkbrauw opgetrokken. '5057 om precies te zijn, toch?'

Ze glimlachte, verrast dat hij het had bijgehouden. 'En als de bruiden trouwen en kinderen krijgen, worden dat er nog veel meer.'

'Sela!' Candace bloosde als een schoolmeisje, maar Xander lachte kwajongensachtig. 'Wat een praat in gezelschap!'

'Ze spreekt de waarheid. Het is geen geheim dat deze brui-den gestuurd zijn om de bevolking uit te breiden.' Ustis knikte naar Sela. 'Heel wat anders dan de honderd arme sloebers die

hier als eersten voet aan land zetten. Dat waren vooral mannen.'

'Ik ben vaak bang geweest dat het met ons net zo zou aflopen als met de kolonisten op Roanoke Island.' De weduwe Brodie huiverde. 'God hebbe hun zielen.'

Er viel een bedrukte stilte. Toen zei Xander: 'We horen nog steeds berichten uit de tweede hand over overlevenden van Roanoke die in de binnenlanden bij de Inlanders wonen.'

'Het is te hopen.' Candace hief een Delfts blauw kopje naar haar lippen. 'Veel mensen zijn spoorloos verdwenen. Hoe is het mogelijk?'

Sela keek naar Cecily. Ze wilde haar beschermen voor dergelijke afschrikwekkende berichten. Maar het leven in Virginia was in werkelijkheid nog steeds een voortdurende strijd om te overleven, en ze wilde haar ook niet misleiden door niet eerlijk tegen haar te zijn.

'We hebben de vreselijke honger overleefd, de voortdurende droogte en allerlei onlusten met de indianen. Daar mogen we dankbaar voor zijn.' Ustis stond op, dankte voor de maaltijd en trok zich met Xander terug in zijn studeerkamer.

Toen Shay zich excuseerde om naar een paar vrienden verderop te gaan, bleven de vier vrouwen aan tafel zitten. Terwijl de kaarsen in de standaards steeds korter werden, nipten ze van hun drankjes en praatten over luchtiger onderwerpen. Zo nu en dan dwaalde Sela's aandacht af naar de studeerkamer, waar de pratende mannen omgeven werden door slierten rook uit hun pijpen.

Cecily stak een hand omhoog en onderdrukte een geeuw, maar Candace had het gezien. 'U zult wel uitgeput zijn.'

'Integendeel.' Cecily zag er aanmerkelijk frisser uit dan toen ze net gearriveerd was. 'Ik ben weer helemaal bijgekomen van het warme bad dat u me aanbood en het dutje vanmiddag, om nog maar niet te spreken van dit heerlijke vlierbessentonicum.'

'Zodra jullie uitgerust zijn, zal het koppelen wel beginnen.' De ogen van de weduwe Brodie lichtten geïnteresseerd op. 'We zijn allemaal benieuwd welke heer u zult kiezen.'

Sela glimlachte. Ze hoopte altijd op gelukkige huwelijken. ‘Morgen wordt een interessante dag. Als de formaliteiten zijn afgerond, kan het koppelen beginnen.’

‘Dat denk ik ook. Maar hoewel er hier toch maar zo weinig vrouwen zijn, bent u niet getrouwd.’ Cecily had bijna haar vinger uitgestoken om Sela aan te wijzen. ‘Hoe komt dat?’

‘Tja, hoe komt dat?’ zei Sela. Ze dronk haar beker leeg, die meteen weer werd gevuld door Izella. ‘Ik heb het te druk met de winkel om bij de haard te gaan zitten met een stel bengels om me heen.’

‘Bengels zijn harder nodig dan handel,’ zei Candace vlug. ‘Het ligt niet aan een gebrek aan aanzoeken dat onze dochter aan de toonbank gekluisterd blijft.’

Sela voelde een preek aankomen, dus ze maakte snel een luchtige opmerking. ‘Let maar niet op mij. Zelfs een vrouw met twee houten benen zou als een goede partij worden gezien en aanzoeken in overvloed krijgen.’

‘U bent te bescheiden,’ antwoordde Cecily. ‘Zeg eens, voordat ik een valse start maak, wie is de meest begeerde vrijgezel van de kolonie?’

Een plotselinge stilte.

De weduwe Brodie glimlachte een tikje zelfvoldaan. ‘Het antwoord zit daar in de studeerkamer.’

Cecily kreeg een samenzweerderige blik in haar ogen en fluisterde: ‘Sinds ik hier aan land gekomen ben, heb ik geen man gezien die uw neef kan evenaren. Maar vertel eens, waarom stond mijnheer Renick niet op de kade tussen de gretige mannen? Acht hij het nemen van een tabaksbruid beneden zijn waardigheid?’

De weduwe Brodie tuitte haar lippen, alsof ze nadacht over een antwoord. Zij kon het weten, want ze was familie en bovendien als zijn huishoudster op de hoogte van zijn vele gewoonten. ‘Alexander heeft zo zijn eigen ideeën. Hij is elke dag razend druk op de tabaksplantage en zijn vreselijke, onopgevoede windhonden –’

‘Ik ben gek op honden!’ riep Cecily vurig. ‘Vooral op lichtbruine windhonden.’

‘Die van hem zijn rood en zwart, maar hij zegt weleens gekscherend dat hij de kleur die u beschrijft uit Engeland wil laten komen.’ De rimpels in haar gezicht werden nog dieper. ‘Ik deel uw voorliefde voor honden niet, maar u zult nergens in Virginia een betere man vinden.’

Cecily leunde voorover. ‘Vertel me eens wat meer.’

Candace keek even naar de studeerkamer, terwijl Ustis en Xander in de naastgelegen salon gingen zitten. ‘Ziet u, de meeste mannen die destijds in James Towne aankwamen, waren Engelsen uit voorname families, die niet gewend waren aan hard werken en ontberingen. Dat soort gaf het al gauw op. Maar mijnheer Renick is uit ander hout gesneden. Hij stroopte gewoon zijn mouwen op en ging aan het werk, zonder bang te zijn voor indianen of wilde dieren of wat dan ook. Na vele pogingen wist hij zaad uit West-Indië te cultiveren, van een mildere, zoetere tabaksoort dan wat hij eerder had geprobeerd. We verkopen het zelf ook, hoewel het meeste naar Engeland wordt verscheept omdat we daar een betere prijs krijgen.’

‘De man heeft toch vast wel meer te bieden dan alleen zijn tabak?’

Verdraaid weinig, dacht Sela, terwijl ze de geurige rook van de pijptabak inademde.

De weduwe Brodie zuchtte, terwijl er een bulderend gelach uit de salon klonk. ‘Hij heeft een jonge zoon –’

‘Een zoon?’ Cecily’s gezicht betrok.

‘Hij is weduwnaar, zoals zovelen.’ De stem van de weduwe Brodie klonk bedroefd. ‘We rouwen allemaal om het verlies van Mattachanna –’

‘Matta – een indiaanse?’ Cecily kneep haar ogen samen. ‘Hoe komt het dat een man van stand een dergelijke bruid neemt? Zijn de Inlanders niet zoals ze in de kranten beschreven worden? Een primitief, barbaars volk dat naakt rondloopt en de duivel aanbidt?’

Precies op dat moment richtte Xander zijn blik op hen, vanwaar hij stond bij de haard. Had hij Cecily gehoord?

Candace legde een vinger op haar lippen. ‘Lady Rebecca was haar doopnaam, God hebbe haar ziel. Ze was een gelovige anglicaanse, en voor haar huwelijk gedoopt en geschoold door dominee Criswel zelf. Niemand kende de catechismus beter dan zij.’

Dit hartstochtelijke pleidooi werd gevolgd door een geschokt stilzwijgen.

Sela onderdrukte een zucht en stuurde het gesprek in een veiliger richting. ‘Mijnheer Renick is slechts een van de vele verkiesbare mannen. Maar het zou kunnen dat onze aanbevelingen niet aansluiten bij uw genegenheid.’

Cecily trok een rimpel in haar neus, haalde een waaier uit haar zak en bracht de rokerige lucht in beroering. ‘Ik zal de nodige behoedzaamheid in acht nemen. Ik ben blij dat wij bruiden ruim de tijd krijgen om te kiezen, hoewel ik niet al te lang een beroep zal doen op uw gastvrijheid.’

‘Haastig getrouwd, lang berouwd,’ waarschuwde de weduwe Brodie. ‘Ik heb vaak overwogen opnieuw te trouwen, maar op mijn gevorderde leeftijd...’

‘U staat toch nog niet met één been in het graf?’ zei Candace. ‘Hoewel het voor Rozenvallei een gemis zou zijn als u wegging.’

‘Alexander heeft eerder een echtgenote nodig dan een huishoudster,’ zei de weduwe Brodie. ‘Misschien kan hij dan dat trieste probleem van hem in Schotland oplossen.’

Cecily deed haar mond al open om gretig in te gaan op die verspreking, maar Sela mengde zich in het gesprek. ‘Laten we alsjeblieft over iets anders praten.’

Candace knikte. ‘Morgen geeft Shay alle tabaksbruiden een rondleiding door ons bescheiden stadje, te beginnen bij het fort, of wat ervan over is, en daarna de oude kerk en het marktplein.’

‘Hoe zit het met de plantages buiten de stad, waar ik al zo veel over gehoord heb? Ik zou graag ergens in het binnenland wonen of verder stroomopwaarts, weg bij de dampen van het

moerasland aan de kust waar de scheepskapitein al voor waar-
schuwde. Ik wil graag de vrouw des huizes worden op mijn
eigen plantage.’ Cecily klapte haar waaijer dicht. ‘Bovendien werd
ons bruiden wijsgemaakt dat James Cittie een drukbevolkte stad
was. En wat beschaafder dan het nu blijkt te zijn.’

‘Oostwaarts is er een aantal mooie vergezichten die misschien
bij u in de smaak vallen,’ zei Sela. Het was ook haar droom om
te stad te ontvluchten. Dat kon ze Cecily niet kwalijk nemen,
maar ze had niet zo veel op met de ambitieuze schittering in
haar ogen. Was het zo’n gehaaide, doortrapte tante? Sela keek
omlaag naar haar schort en zette die onbeleefde gedachte uit
haar hoofd. ‘In Bermuda Honderd, de plantage stroomopwaarts
bij de waterval in de James. Een schilderachtige plek.’

‘Dichter bij de Inlanders?’

‘Ja, maar we hebben al twee oorlogen doorgemaakt en we
proberen de vrede te bewaren.’

Dat die vrede maar een heel wankel basis had, zei ze er niet
bij. Veel van hun vrienden en burens waren in de oorlogen met
de indianen gesneuveld. Hoe zijzelf de laatste strijd hadden
overleefd, was niets minder dan een wonder. De Powhatans
waren een machtig volk, die niet van plan waren zich te laten
overwinnen of bekeerd te worden. Als Xander en nog een paar
mannen zoals hij niet voortdurend toenadering zochten met
eerbewijzen en vredesvoorstellen...

‘Ik voel me een beetje vermoeid.’ Cecily geeuwde weer, dit
keer wat openlijker.

Maar de mannen vertoonden geen tekenen van vermoeidheid
en bleven geanimeerd in gesprek. Sela onderdrukte een geeuw
en hielp Izella de lege kopjes en schoteltjes opruimen.

‘Vooruit dan, naar bed,’ zei Candace vastbesloten toen Cecily
in de richting van de salon wilde gaan. ‘Morgenochtend vroeg
eten we maismeelpap met moerbeisaus.’

Als Selah Hopewell een echtgenote probeert te vinden voor Xander Renick, ontdekt ze dat er maar één vrouw is naar wie hij verlangt.

James Towne, Virginia, 1634. Selah Hopewell is de enige vrouw in de nederzetting die niet wil trouwen. Ze heeft het druk genoeg met haar werk in de winkel van haar vader en bovendien is ze belast met de zorg voor een scheepslading bruiden die onlangs zijn gearriveerd in de Nieuwe Wereld, op zoek naar een echtgenoot. Een van hen heeft haar zinnen gezet op Xander Renick, de weduwnaar van Selah's overleden beste vriendin. Ze vraagt Selah om te bemiddelen. Maar Selah merkt al snel dat Xander andere plannen heeft...

Xander Renick is misschien wel de meest begeerde vrijgezel van de nederzetting, maar hij is al getrouwd met zijn werk. Zijn tabaksplantage floreert en hij heeft zichzelf onmisbaar weten te maken als machtige onderhandelaar tussen de kolonisten en de lokale bevolking. Bovendien rouwt Xander om de dood van zijn vrouw. Er is geen plaats voor een nieuwe vrouw in zijn leven... of toch wel?

Laura Frantz stamt af van pioniers. De verhalen van haar grootmoeder inspireerden haar tot het schrijven van romans over het koloniale leven. Eerder schreef ze onder andere *De pioniersdochter* en *Bruid in het maanlicht*.

NUR 342

ISBN 978 90 297 3087 7

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

9 789029 730877